

vigtigt Spørgsmaal. Der er Spørgsmaal om to Ting, nemlig om Noget, der baade kan have en praktisk Betydning for Diebliffet og Virkning paa Fremtiden. Vi vide jo ikke, om der i den Tid, der er tilbage inden Hærlovens Revision, kan blive Anvendelse for Forstærkningen, men i alt Fald vide vi, at naar den skal diskuteres om Hærlovens Revision, saa burde vi have en vis Erfaring om Forstærkningen, og det have vi ikke. Forstærkningen eksisterer slet ikke undtagen paa Papiret. Jeg veed ikke, om der maasse har været heldt saakaldte Monstringer, men der er i alt Fald ikke foretaget en eneste. Dvælsen Forstærkningen er altsaa i dette Diebliff, hvis der indtraadte Noget, i minde Dine aldeles ubrugelig. Sa, siger man, men den bestaar jo dog af Folk, der have gennemgaaet Rekruffolen, der have været inde, og gennemgaaet Garnisonstjeneste, de ere indøvede, og kunne i kort Tid gjøres tjenstdygtige. Det er nu ingenlunde saa. Der er jo foretaget Forandringer i Reglementerne, som disse Folk ikke kjende, og det er indført nye Vaaben, som de heller ikke kjende, og desuden er Krigsøvelsen i en kort Garnisonstid ikke af den Art, at man beholder den ret længe. Man har derhos hele Tiden sættet Blikket paa Mandflabet, og man har ikke, saavidt jeg veed, talt syndeilig om Officererne; men det er jo dog ligesaa vigtigt, at disse blive øvede. Jeg siger det uden at ville fornærme nogen. Enkelt, at jeg antager, at Forstærkningens Officerspersonale ikke er istand til at løse sin Opgave, og hvert Aar bliver mindre istand dertil, ikke fordi jeg jo anser dem for brave og dygtige Officerer, men fordi man forholder dem den Dvælsen, der er nødvendig. Der er jo til Bataillonschefer ved Forstærkningen udnævnt en Mængde Mænd, der aldrig have ført en Bataillon, men kun været Kompagnichefer, og man forlanger nu af dem, at de skulle føre en Bataillon i Felten; medens de aldrig før have ført en saadan paa en Exercerplads. Egeledes er der til Kapitainer og Kompagnichefer i Forstærkningen udnævnt Mænd, der aldrig have ført et Kompagni, og som Underbefalingsmænd og Lieutenanter vil der indtræde endel, der enten ingen Officerstjeneste have gjort eller dog kun i kort

Tid. Saaledes staa vi overfor en mulig Udvikning, og overfor den Erfaring, vi skulde have med Hensyn til Forstærkningens Brugbarhed, naar vi skulle revidere Hærloven. Og det er ikke blot Mangelen paa Erfaring, jeg vil fremhæve her. Jeg siger med fuld Dvetydning, at naar Forstærkningen ikke har været indkaldt i Tiden mellem Hærlovens Vedtagelse og dens Revision, saa er Forstærkningen i Virkeligheden fuldstændig dødsdømt for Revisionen, saa er der ingen Forstærkning, og det siger jeg her aldeles utilladeligt. Det er Noget, som dette Thing ikke kan gaa ind paa, at man ved den Finantslovsbestemmelse afgjort et saa vigtigt Spørgsmaal med Hensyn til den Hærlov, der er kommen istand ved hele den lovgivende Magts Samvirken. Jeg siger derfor, at det efter min Mening er Landsthingets Pligt paa enhver Maade at virke hen til, at Forstærkningen bliver indkaldt. Det Pengebeløb, der er Spørgsmaal om, er jo i Forhold til vore øvrige Udgifter aldeles forsvindende, og naar man maasse ved Tiden af, at man ikke er gunstigt stemt imod selve Forstærkningsinstitutionen, tillige har anført Hensynet til Mandflabet og dets Gjerning i Livet, saa maa man jo erindre, at denne Forpligtelse er paalagt det ved Lov, saa at der altsaa ikke kan være Tale om Gaardhed eller Ubillighed. Der er andre Punkter paa Forvarsministerens Budget, som maasse trænge til, at man dog ser lidt nøiere paa dem. Jeg mener ikke hermed det Punkt, hvorom den 1ste kongevalgte Landsthingsmand (Evenson) yttrede sig. Med Hensyn til dette Punkt kunde jeg vel ønske, at der finder en fornyet Dverveitelse Sted, men jeg vil dog strax begynde med at sige, at vi saane enhver Berettigelse til at tale, som om Ministeren ikke fuldkommen havde opfyldt, hvad der blev vedtaget, just her i dette Thing forrige Aar. Det var utryffelig nævnt, at, hvad man vilde, var at komme bort fra at fastslaa et vist Dybgaende som Lovbestemt; men med Hensyn til den Gjenstand, der bebreides ham, blev der ikke bestemt Noget, og mellem de Former, der kunde vælges, var ogsaa et Kasematstib. Jeg tør ikke tiltage mig nogen Dom, om det Valg, Ministeren har gjort, er de